

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 10.

Ljubljana, 1. oktobra 1910.

XVIII. tečaj.

Ptičkam = selivkam.

Že ptičke se poslavjajo
in daleč se odpravljajo
na bajni solnčni jug ...

Oj, ko na jug priplavate,
mi vesnico pozdravite,
ve drobne ptičice!

Pozdrav moj sporočite ji,
pa zraven naročite ji,
naj pride brž nazaj!

Bogumil Gorenjko.

Kmečka jesenska.

Oral sem njivico,
sejal pšeničico,
požel že tudi plod —
sedaj pa z Bogom
ravno polje!

Poln mi je skedenjček,
polna je kaščica,
pečka gorka moja —
zato pa z Bogom
ravno polje!

Bogumil Gorenjko.

Dogodki iz svetniškega življenja.

Sv. Regina (17. sept.) je bila doma na južnem Francoskem, hčerka imenitnega uradnika, ki je bil pogan. Mater je izgubila kmalu po rojstvu; zato jo je oče izročil v rejo neki ženski na deželi. Ta je bila dobra kristjana, zakar pa oče ni vedel. Pobožna rednica lepo vzgaja v oskrbo ji izročeno dete. Da jo krstiti in zgodaj jo poučuje v najimenitnejših resnicah sv. vere, kolikor jih more že razumeti mlado dekletce. Posebno rada in navdušeno ji pripoveduje ganljive dogodbe svetih mučencev, ker takrat so bili za kristjane hudi časi, in bilo se je bati, da tudi njeno dobro gojenko še čaka hudo preganjanje.

Nekako v desetem letu se vrne k očetu v mesto. Zelo se razveseli, ko vidi, da je hčerka tako čvrsta in zdrava. Kakor nalašč, si misli bo to za napovedano slovesno malikovanje. Odlikovala se bo na čelu drugih deklet; napravi ji novo krasno obleko. A kako se zavzame, ko Regina noče nič vedeti o malikih, in naravnost pové, da je kristjana in hoče ostati kristjana. Razsrdi se in odpodi je od hiše ter noče nič več vedeti zanjo.

Regina, neusmiljeno zavržena od bogatega očeta, se zopet povrne k svoji bogoljubni rednici, ki jo odda nekemu bližnjemu kmetu v službo za pastarico, a še dalje skrbi zanjo, da bi ostala stanovitna v sveti veri. Regina skrbno čuva svojo čredo, a še skrbneje svojo dušo, da bi je ne omadeževala z nobenim grehom, pač pa čimdalje bolj olepšala s prelepimi čednostmi. Nad vse ljubo ji je angelska čednost, sveta čistost. Z oblubo devištva se za vselej daruje Jezusu.

Tako se je v samoti lepo razvijala ta cvetka angelske nedolžnosti do 16. leta. A prihruli so novi viharji. Pokličejo jo pred sodnijo, zahtevajo, da naj se odpové Jezusu in malikuje. Tudi oče se zveže z nasprotniki in ji prigovarja, češ, kako velika sreča jo čaka, ako se vda, nasproti pa najhujše mučenje. Vržejo

jo v ječo in kruto mučijo na razne načine; ker pa nobena reč ne more upogniti njene zvestobe, jo slednjič obglavijo (251. l.)

* * *

Sv. Terezija se sme prištevati največjim svetnicam, ker se je posebno odlikovala z junaškimi čednostmi. Seveda tukaj ne morem na ozkem prostoru naštevati vseh njenih vrlin, marveč opozorim le na nekatere najimenitnejše dogodke iz njenih mladih let.¹

Ni bila še dopolnila 7. leta, pa je že želela z vso vnemo svoje detinske duše, posnemati svetnike, katerih življenje je čitala s svojim bratcem Roderikom. Seveda je hotela v svojem detinsko-junaškem pogumu najprej posnemati najimenitnejše — svete mučence Gospodove, češ ti so najhitreje po najkrajši in najslavnejši poti prišli v večno blaženstvo.

Dogovorita se torej z bratcem, da pojmeta v Afriko k Mayrom, srditim sovražnikom sv. vere, ki ju bodo gotovo umorili in jima tako dali priliko do neminljive slave v nebesih. Skrbno skrivaje pripravita vse, kar je potrebno za daljno potovanje, in potlej odideta tako na tihem, da ju ni zapazil nihče domačih. Nenadoma pa ju sreča stric na cesti. Mala nedolžna potnika mu razodeneta svoj namen, morda celo v otroškem zupanju, da jima bo pomagal doseči njuno srčno željo. Toda stric ju privede nazaj domov, kjer so bili že v velikih skrbah radi njune odsotnosti.

Sveta deklica je bila jako žalostna, ker ji je spodletel ta naklep. Toda v nebesa mora priti, če ne po tej, pa po drugi poti. Torej hoče zdaj mučeništvo nadomestiti s tem, da sklene, v samotni koči posnemati puščavnike. Zopet pokliče Roderika za svet in pomoč. Konec posvetovanja je ta, da začneta na domačem vrtu graditi dve samotarski kolibici ter tam opravljati molitve, kar sta jih že znala. Ker pa nista bila prava

¹ Obširneje se opisuje mladost sv. Terezije v „Zgledih bogoljubnih otrok“, III., str. 97 id.

mojstra v zidanju, sta imela velike težave. Navadno se jima je sproti podrlo, kar sta zgradila, in končno sta morala opustiti tudi to podjetje ter se poprijeti vsaj za zdaj še navadne poti, ki pelje v nebesa. Toda veselje do samotnega in samostanskega življenja ni več izginilo iz srca blagi Tereziki.

Ko je štela 12 let, je izgubila svojo mater. Zelo ji je bilo hudo po njej. Ko nekoč posebno čuti žalost radi te prebridke izgube, poklekne pred Marijino podobno in v solzah prosi nebeško Kraljico: „Glej, o Marija, jaz nimam več matere na zemlji, o bođi odslej ti moja mati, moja pomoč!“ Pozneje je sv. Terezija povedala, da je to storila iz detinske preprostosti, pa ni bilo zastoj, ker je spoznala, da ji je Marija pomagala v vsem, kar ji je priporočila. Enako zaupanje je imela tudi do sv. Jožefa.

To so bili veseli spomini iz mladih let. Ene reči se pa ni rada spominjala in se je večkrat kesala. Imela je namreč veliko veselje do čitanja. Dokler je čitala le dobre knjige, ji je bilo to jako koristno. A začela je čitati kar vse navzkriž. Najrajši je segala po izmišljenih povestih o vitezi in nenavadnih dogodkih. Te knjige sicer niso bile tako pohujšljive in škodljive, kakor se dandanes večkrat ponujajo; vendar so bile očetu tako zoperne, da jih je le skrivaj čitala. Posebno je obžalovala pozneje, da je s takim čitanjem potratila veliko dragega časa in da je postala nečimerna in posvetna.

V dvajsetem letu je stopila v karmeličanski red. Pridobila si je v veliki meri krščanske čednosti, posebno pa se je odlikovala po junaški potrpežljivosti, ker je krotko in celó veselo trpela hude in dolgotrajne bolečine. Večkrat je ponavljala: „Trpeti ali pa umreti; umreti ali pa trpeti.“ Umrta je v veliki popolnosti leta 1583.

Moji prijatelji.

III.

Da ne veš, zakaj nismo pri nas štrukljev jedli?“

S temi besedami me nagovori sosedov Jožek, ko je prišel k nam v vas.

„Seveda ne vem,“ mu pritrdim drage volje.

Nato mi začne Jožek razkladati svojo povest o štrukljih.

Žanjice so imeli pri sosedu. Tisti dan so dokončali žetev in stara navada je, da pripravi gospodinja takrat prav dobre štruklje. Tudi sosedu je hotela ostati zvesta stari navadi. Zato je poslala Jožka z denarjem v vaško prodajalno in mu naročila, naj prinese orehov. Jožek je bil fant, ki je rad kam stopil, pa nerad prišel domov. Takega se je pokazal tudi to pot.

Jožek gre v prodajalno. Na cesti ga sreča več voznikov. Jožek se ustavi, šteje konje, kolesa, vozove in ne vem, kaj še vse. Komaj ti odidejo, ga že premoti druga izkušnja. Vaški kovač je ravno podkoval konja. Seveda ga brez Jožka ne sme podkovati; Jožek hoče videti, kako se ta reč dela. Čez dobro uro gre Jožek naprej. Pa glej, že zopet nekaj. Tam na cesti v prahu leži peščica otrok. Prah grabijo in v prahu orjejo njive. Roka jim služi za plug, za brano imajo pa štiri trde slame, ki jih vlačijo po njivi gorindol. Jožek prisede k njim, kmalu ima celo kmetijo tam na cesti. Jožek kmetuje, seje, vlačí, žanje; čas pa hiti naprej.

Čez dolgo časa se zopet spomni, da mora po orehe. Vstane, se obriše in gre do prodajalne, kjer dobi orehov.

Sedaj pa domov!

Toda zopet nova izkušnja. Čemu bi nosil orehe, pa bi jih ne pokusil? Vsede se, dobi pripraven kamen, in orehi gredo narazen, da je kar veselje. Ko vstane, pogleda v ruto, toda strah in groza! — Orehov je zmanjkalo za čuda veliko. Nekaj jih je namreč pojedel Jožek, nekaj jih je pa pospravil Petrov Jakec, ki se je pridružil radodarnemu Jožku.

„Kaj bodo pa doma rekli?“

To vprašanje je delalo sedaj Jožku grozne skrbi; hoja mu je zastajala vedno bolj; kolikor bliže doma je bil, toliko bolj počasno je šlo . . .

„Kje je pa fant? Še sedaj ga ni domov.“

„I, bo že prišel, saj je še vselej.“

„Treba ga bo iskat.“

„Naj mu gre pa Tone naproti.“

Tone odide in nedaleč od hiše najde Jožka s skoraj prazno ruto. Pripelje ga domov; kaj se je pa doma zgodilo z Jožkom, pa rajši ne povem.

V drugo si bo že zapomnil, kako se nosijo orehi. Kar je naredil Jožek, to sicer ni prav, kajne, otroci, da ne? Pa Jožek je obljubil, da se bo poboljšal; zato mu odpustimo, in jaz ga vseeno štejem med svoje prijatelje.

IV.

Sedaj prideš pa na vrsto ti, Štefanka. Čigava si, ne bom povedal radovednim bralcem; samo to jim povem, kar poveš ti vsakemu, ki te vpraša, čigava si, namreč mamina.

Kaj naj vam povem o Štefanki?

Vesela je in živa in poskočna kot živo srebro. Prijazna je, z vsakim rada govori in nikogar se ne boji. Preveč sem rekel; konjača se boji in pa pekla.

Nekéga dne — da vam še nekaj povem — obišče majhna petletna Štefanka pri sosedu staro bolno mater. Sama leži uboga bolnica, nikogar ni pri njej. In v tej zapuščenosti — kdo bi ženi zameril — prične jokati in si z jokom krajšati dolgčas. Ravno si obriše solze, ki ji teko po razoranem licu, ko vstopi v hišo Štefanka. Začudeno pogleda staro ženo. Zakaj neki joka? No, Štefanka ne ugiba dolgo, zakaj bolnica joka, ampak jo kar nakratko vpraša: „Zakaj pa jokate? Ali boste šli morda v pekel?“

Kajne, dobri otroci, da naša Štefanka ni prazne glave! Da bi pač Štefanka in tudi vi živeli vedno v strahu pred peklom in seveda hkrati tudi v strahu pred smrtnim grehom! Da bi tudi vi jokali le takrat,

kadar ste razžalili dobrega Boga! Greha in pekla se varujte, Boga pa ljubite, pa se bo vam povsod godilo dobro.

V

Ali ste o tem že slišali? Gostičev Rudolf je še majhen dečko, komaj je šestkrat obhajal svoj god, pa ga je v Ljubljani policaj prijel in ga ni pustil naprej. To pa veste, kajne, da policaj pridnih otrok ne jemlje?

Kaj pa je Rudolf naredil?

Nič. — Le poslušajte!

Gostičeva mama so šli v Ljubljano. Rudolf je prosil toliko časa, da so ga mama nazadnje vzeli s seboj. Šla sta iz Kranja v Ljubljano.

Kakšno veselje! Prvič se pelje Rudolf po železnici. Kako hiti vse mimo njega: polje, travniki, drevesa, hiše, cerkve . . . Kar naenkrat je v Ljubljani.

Vlak obstane. Vse hiti iz vozov. Koliko je to ljudi! Tudi Rudolf z mamo gre vun.

„Drži se mene, sicer se izgubiš.“

Tako je opozarjala mama svojega sinčka. Rudolf je slišal ta opomin, pa si ga je premalo zapomnil. Z mamo gresta proti izhodu, kamor gre vsak, kdor hoče priti s kolodvora v mesto. Rudolf stopa za mamo in obenem ogleduje ljudi, ki so se pripeljali v Ljubljano. Tu zagleda moža v širokih hlačah, ki prodaja vsakovrstne stvari, tam opazi ženo, ki nese na prodaj petelinčke, malo vstran pa vidi moža z zvončkom v roki, ki vpije na vse grlo. Oh, pa kaj še vse drugega! Konec vsega opazovanja, je bil pa za Rudolfa žalosten. Sam ni opazil, kdaj je pustil mamo; mama pa ravnotako ne. In tako stoji Rudolf kar naenkrat sam; nikogar ne pozna, njega pa tudi nihče ne. Solza mu priteče na lice, in zopet ena, in zopet ena . . . Počasi stopa za drugimi in joka.

„Fantič, zakaj pa jokaš?“ Tako nagovori Rudolfa mož s kapo na glavi in s sabljo ob pasu. Bil je policaj.

„Mame ni nikjer.“

„Kam so pa šli?“

„V Ljubljano.“

„No potem pa niso daleč. Kar pri meni jih počakaj, pa nič ne jokaj. Bodo kmalu tukaj. — Na, ti bom pa cukra kupil, da ne boš jokal.“

Res ne čakata dolgo. Takoj zunaj kolodvora je mama zapazila, da ji nekaj manjka. Šla je nazaj, ko je odšla množica in ji pustila prosto pot. Kmalu je našla izgubljenega Rudolfa.

Mame se ni držal, pa se je izgubil. Premalo je ubogal, pa preveč je bil radoveden, pa ga je doletela kazen. Od tistega časa je pa Rudolf bolj previden in je tudi moj dober prijatelj.

J. E. Bogomil.

Vrh neba.

Teka, teka prepelica,
gnezda išče drobna ptica
in ga najde sred poljá.

Duša išče domovine,
pota hoče iz tujine.
Kje si, duša, ti doma?

Reka raste iz potoka,
hoče mirnega iztoka
in ga najde kraj morja.

Zvezde gledaš, zvezde zlate,
one gledajo pa nate;
vabijo te vrh neba.

S. S.

Detetu.

Spavaj, dete nežno, spavaj!
Na licu ti usmev igra,
usmev nedolžnega srca.

Krilatci božji plujejo,
nad tabo, dete, čujejo;
zatisni jasne le oči,
zatisni jih le brez skrbi,
in spavaj sladko. Lahko noč!

Anton B . . . lj.

K 80. imendanu Nj. Veličanstva cesarja Franca Jožefa I.

Slovenska mladina se navdušeno pridružuje vsem
nebrojnim množicam, ki v goreči molitvi prosijo ne-
beškega blagoslova našemu presvetlemu vladarju ob
njegovem jubilejnem godu.

Bom že še!

Povest. — Spisal Juraj Pangrac.

1. Neubogljivček Boštjanček.

Bivel je deček, Boštjanček po imenu. Ta je vselej, kadar so mu mati kaj ukazali, rekel: „Bom že še.“

Zjutraj so ga klicali mati, rekoč: „Boštjanček, vstani, boš gnal kravo na pašo!“ Ali Boštjanček ni hotel vstati, da bi gnal kravo na pašo. Odgovoril je: „Bom že še, saj še ni dan!“ Mati so ga morali položiti iz mehke posteljice na trda tla. To je pomagalo: deček je zdaj naglo vstal in gnal kravo na pašo.

Ko je stalo solnce že visoko na nebu in je bila krava že sita, so veleli mati Boštjančku, naj dene kravo v hlev. Pa Boštjanček ni hotel dejati krave v hlev. Rekel je: „Bom že še, saj se nič ne mudi!“ — Pa muhe in brenciji so pikali kravo. Otepala se je sicer z velikim muhalnikom, s svojim dolgim repom, pa dosti to ni pomagalo; je pa vzdignila kravica rep-pokonci, poskočila in — bz, bzzz! — zbezljala daleč, daleč. Boštjanček je jokal in vpil za kravo: „Čuha, počakaj, čuha, hej v hlev!“ A čuha se še zmenila ni za fantičev jok in stok in je le bežljala naprej preko polja in travnikov. O, koliko je pretrpel Boštjanček neubogljivček, preden je kravo ugnal!

Popoldne so dejali mama Boštjančku, naj gre in prinese drv, da bodo mogli skuhati večerjo. Pa Boštjanček ni hotel iti po drva, da bi mogli mati skuhati večerjo. Odgovoril je: „Bom že še, saj še ni noč!“ Pozneje je pa pozabil prinesiti drv, in tako niso mogli mati skuhati večerje, in Boštjanček je moral iti lačen spat.

Vidite, tak je bil Boštjanček. Ubogal torej ni. Njegova pesem „bom že še“ ga je sicer tepla, a izmodrila ga ni. Mati so ga svarili, mu žugali, ga kaznovali s palico, pa vse ni nič pomagalo. Kadar so ga s palico namazali, ni jokal Boštjanček, nego potegnili je z roko ondi, kamor je priletela palica, obliznil hudomušno po dlani in se zasmejal na vse grlo. O,

mati pa so jokali, oh bridko jokali ob takih prilikah in srce se jim je hotelo razpočiti od žalosti nad razposajenim neubogljivcem; zakaj spoznali so z vso resnobo, da bo njih sinek pel tako pesem, dokler bo živ; nobeno mazilo mu ne bo pomagalo in nesrečen bo vekomaj. In so šli, pokleknili pred Kristusa na križu in ga milo prosili, da bi Boštjančka rešil pogube. In dobri Bog je res uslišal naposled materino gorečo prošnjo.

2. Boštjanček neubogljivček v pekl.

Zgodi se, da Boštjanček hudo zboli in kar nagnagoma umrje. Boštjančkovo telo je bilo še gorko, duša njegova pa je že prestopila prag večnosti in se prikazala pred božji prestol k sodbi. A sodba je bila kratka: „Ne poznam te, poberi se v večni ogenj!“ je izrekel pravični Sodnik. In zatrepetale so višave in neznansko treščile ubogega Boštjančka v strašni pekel.

Boštjanček je grozno zajokal, ko je priletel v pekel. Notri je bila vnanja tema. Boštjanček še samega sebe ni videl. Zavpil je tedaj in rekel: „Malo odprite, ko je taka tema!“ Peklenščki pa niso hoteli odpreti, ampak zapeli so njegovo pesem: „Bomo že še, bomo že še, ha, ha!“ ter odgovorili hudomušno: „Saj je še čas, Boštjanček, večnosti ni nikoli konca, ha, ha!“

In kakšen smrad je bil v pekl! Boštjanček se je tiščal za nos, pa mu je vseeno smrdelo, da je bilo joj! Je pa rekel Boštjanček: „Naglo metlo v roko in pometite, ko tako smrdi!“ Pa peklenščki niso hoteli vzeti metle v kremplje, da bi pomedli po pekl, nego zasmējali so se Boštjančku prav nemarno in za odgovor porogljivo zapeli njegovo pesem: „Bomo že še, bomo že še, ha, ha!“ ter še pristavili: „Saj večnost je dolga, Boštjanček, nič se ne mudi, ha — ha!“

Boštjanček je začutil silno žejo v pekl. Rekel je: „Dajte mi vendar malo vode, jaz sem silno žejen!“ Pa peklenščki mu niso hoteli dati vode, da bi se odžejal, nego zakrohotali in zapačili so se mu grdo, nato pa tudi to pot za odgovor zapeli prav porogljivo Boštjančkovo pesem: „Bomo že še, bomo že še, ha, ha!“ ter dodali: „Saj se nič ne mudi, Boštjanček, večnosti ni nikoli ne konca, ne kraja, ha - ha!“

„Pa zakaj meni tako odgovarjate: bomo že še, bomo že še? Kdaj pa mislite malo odpreti, da bom vsaj videl, kje sem? In koliko časa bom še čakal, da vzamete metlo in pomedete ta smrad vun? In pa, ali je že šel kdo zame po vode? Meni se že jezik suši, kmalu ne bom mogel več ust odpreti.“ Tako je zdaj očitaje izpraševal in se po pravici pritoževal užaljeni Boštjanček v pekl.

Toda v pekl ne poznajo usmiljenja. Zavrženi se celo vesela, če morejo komu trpljenje povečati. Brez srca, da, naravnost škodoželjno se tedaj zakrohočejo peklenške pošasti ubogemu Boštjančku v obraz. In peklenščkov eden stopi predenj, ga zgrabi ne preveč obzirno za lase ter mu zatuli v uho: „Kaj ti že preseda tvoja pesem, bom že še, bom že še, ki si jo v svojem življenju cvrčal tako rad in tako pogosto! Ha-ha, se ji boš že še privadil! In pa vnanja tema, neznosni smrad in silna žeja ti, kajpak, tudi niso po volji; zato se pritožuješ užaljen. Pa le čakaj, takoj udarimo na druge strune in minile te bodo vse uporne misli, kakor bi odrezal, in plesal boš, da sam ne boš vedel, si-li živ ali mrtev?“

Pri teh besedah nategne peklenšček kolo in zdaj so se šele imele pričeti prave peklenške muke za ubogega Boštjančka. Samo pogled na te muke pretrese Boštjančka tako, da zarjôve kakor blazen. Potem začne stegovati roke kvišku, moliti in prositi ter milo jokati in klicati svojo ljubo mater na pomoč, rekoč: „O mama, ljuba mama, pomagajte mi, branite, rešite me!“ — Pa le smeh in roganje odmeva od peklenških sten.

„Oh, zakaj nisem ubogal matere!“ kliče zdaj Boštjanček skesano in se trka obupno na prsi. „Zakaj sem vsako reč, ki bi jo lahko storil danes, odlašal na jutri! Oh nesrečna moja pesem, bom že še me je pogubila! Oh, da bi mogel zdaj popraviti, kar sem zagrešil! Kako rad bi šel na božjo pot na Šmarno goro, na Brezje ali na sv. Višarje, samo da bi mi bil odpuščen in izbrisan moj greh.“

„Prepozno je tvoje kesanje, prepozno, prepozno!“ mu zarjôvejo peklenške pošasti v maščevalnem srdu.

„Oh, povejte, govorite, kdaj bom rešen?“ zavjaka grozno obupani Boštjanček. — „Nikdar!“ zagrmí srdit odgovor.

„Koliko časa bom še trpel?“ — „Vekomaj!“ — Boštjanček zakriči na vso moč. Njegov obupni glas se odbija in odmeva od vseh sten in kotov ljube — očetove hišice . . .

3. Neuboglživček Boštjanček obljubi poboljšati se.

Ura je bila ravno polnoči in sveta sobota se je pričela.

Boštjančkova mati so skočili iz postelje, naredili luč in stopili s povešeno glavo in solzo v očeh naglo pred Boštjančkovo postelj. Stresli so sinka za ramo in ga klicali: „Boštjanček, zbudi se, Boštjanček, vstani!“

Zdajci Boštjanček še enkrat zakriči in se — zbudi . . . Oh, sanjal je vse to o smrti in peklú . . .

„Moj Bog, mama, govorite, povejte, ali res vidim vas? . . . Odprite usta in povejte, ali je res, da sem doma, v ljubi očetovi hišici in ne v peklú?“ je hlastno in v trepetu izpregovoril Boštjanček, ko je zagledal ljubo svojo mater pred seboj z lučico v roki. A ni čakal, da bi mu mogli odgovoriti in ga tolažiti osupla mati, nego naglo se jih je oprijel za roko in vokal in vpil dalje: „Mama, če sem pri vas, držite me, da me ne zgrabijo iznova peklenščki; škropite me z blagoslovljeno vodo, dajte mi svetinjico okoli vratu, škapulir na prsi, rožnivenec v roke!“

Usmiljeno so ga vzdignile materine roke in ga pritisnile na srce. „Mama, recite, da nisem več v peklú. Mama, povejte mi, ali sem še živ, ali že mrtev; mama, govorite, ali se mi sanja sedaj ali se mi je prej?“ je prosil in jokal Boštjanček v naročju svoje ljube matere in ves se je še tresel od strahu in prebite groze.

„Sinček, na varnem si, pri svoji materi si, ki da življenje zate, ako bi bilo treba,“ so odgovorili mati mirno, ljubeznivo, poljubili svojega otroka presrčno ter ga iznova pritisnili na srce.

Zdaj je šele prišel Boštjanček do pravega spoznanja; zdaj se je šele prepričal, da je le sanjal hude,

grozne sanje ... In sklenil je svoji ročici v molitev, zajokal kakor majhno dete ter se stiskal hvaležno k ljubi mamici, kliče: „Mama, mama, moja zlata mama!“ In dolgo se ni mogel utolažiti. Ko pa se je umiril, je od konca do kraja povedal materi svoje grozne sanje ter jih prosil, naj mu jih razlože.

„Nisem egiptovski Jožef, da bi umela razlagati sanje,“ odgovore mati. „Toda to pa lahko rečem, da so bile te sanje dane od Boga tebi v pouk in svarilo. Kaj naj pomenijo drugega kakor to, da bi se utegnilo enkrat zgoditi s teboj v resnici tako, kakor si danes doživel le v sanjah. Zato pa, poboljšaj se, Boštjanček moj. Zapusti svojo pesem ‚bom že še‘ in ubogaj rad, pa bo vse dobro!“

„Oh, mama, odpustite mi!“ je zajokal Boštjanček ves potrť, „nikdar, nikdar več vas ne bom žalil z nepokorščino in nikdar več ne boste slišali pesmi ‚bom že še‘ iz mojih ust.“ — „Potem bom pa jaz najsrečnejša mati na svetu!“ so vzkliknili mati in solza radosti se jim je utrnila v očeh, solza radosti, ki je glasno klicala: „Vse bo pozabljeno, samo poboljšaj se, Boštjanček; z veseljem ti bodo tvoja mama rezali poslej kruhek in tudi ljubi Bog te bo vesel in vsi dobri ljudje.“

4. Ubogljivček Boštjanček mamin srček.

Boštjanček je bil odsihmal res ves drug človek.

Ko so ga zjutraj poklicali mati: „Boštjanček, vstani, boš gnal kravo na pašo!“ se ni prav nič obotavljal, ampak skočil je naglo kvišku in rekel veselo: „Že grem, že grem!“ ter gnal kravo na pašo. In ko je stalo solnce že visoko na nebu in je bila krava že sita, pa so mu veleli mati, naj dene kravo v hlev: prav nič se ni izgovarjal zdaj Boštjanček, nego kar stekel je in dejal kravo v hlev. Materi pa je zaklical: „Že grem, že grem!“ In ko so mu rekli mati popoldne, naj prinese drv, je zapel Boštjanček svojo novo pesem: „že grem, že grem“ in kar stekel je po drva.

„O, o, ubogljivček Boštjanček, moj srček!“ so vzklikali mati zdaj od same sreče. Resnično veseli so

bili Boštjančka, kakor še nikdar prej. Za Veliko noč so mu kupili novo obleko. „Na jo!“ so rekli, „obleci jo in nosi jo s takim veseljem, s kakršnim sem ti jo jaz kupila.“

Nekam čudno je bilo Boštjančku pri srcu, ko je pomerjal novo obleko. „Oh, koliko lepše je življenje, če se uboga in stori z veseljem, kar je treba, kakor pa če se kremži za vsako besedo, delo pa odlaša na jutri,“ je mislil Boštjanček v svojem srcu, rekel pa ni nič. A mati so uganili njegove misli ter rekli: „Kaj ne, Boštjanček, da veš še vedno hvalo Bogu za tiste grozne sanje?“ Boštjanček je pogledal pomenljivo materi v oči in odgovoril: „Da, da, mama, pa še prav zares!“ In ko je oblekel novo obleko in mu je pristojalo vse tako lepo, je hvaležno pogledal ljubo mater in rekel: „Mama, le pogledjte me! Res prav lepa hvala za lepo obleko! Ampak tudi brez te lepe obleke bi vas ubogal, mama!“

„Ali res?“ so rekli mama.

„Mislim, da! Kaj nisem obljubil?“ je vzkliknil Boštjanček, skoro užaljen.

Dobra mama so se mu ljubeznivo nasmehljali in odšli na delo. Pa preden so odšli, so veleli: „Pa spravi v skrinjo novo obleko, Boštjanček, in pojdi vode nanositi v kotel in drv za večerjo.“

„Tako, mama!“ je odgovoril Boštjanček. In ko se je preoblekel, je klical za materjo v kuhinjo: „Ze grem, že grem, mama!“

„Mož Boštjanček, moj srček,“ so vzkliknili mati v svojem srcu in solze veselja so jim zaigrale v očeh. —

Otroci moji, povejte mi po pravici: ali ni lepše ubogati, kakor pa peti pesmico „bom že še“, kaj?

Kratkočasnice.

1. **Največja nesreča.** Kmetič v železniškem vozu: „Bog daj, da danes ne bi vlak kam trčil!“

Sprevodnik: „Zakaj se pa tako bojite?“

Kmetič: „Košaro jajc imam s seboj!“

2. **Elektrika.** „Zakaj si tako žalosten, Jaka?“ vpraša nekdo črednika. — Črednik: „Ravnokar sem bral, da zdaj že skoro vse elektrika goni, in zato se bojim, da mi župan odpove službo in bo zanaprej tudi živino elektrika gonila na pašo!“

3. **Zdravnik:** „Ali je bolnik jedel meso?“

„Da.“

„Ali morda s solato?“

„Ne, z vilicami.“

4. **Mali trgovec.** Učitelj: „Stanko, povej nam, kaj dela kokoš potem, ko je znesla jajce?“

Stanko: „Reklamo, gospod učitelj!“

5. **Upnik:** „Zadnjikrat vas vprašam, ali mi plačate ali ne?“ — Dolžnik: „No, hvala Bogu, da bo zdaj konec tega izpraševanja.“

Rešitev naloge v št. 9.

	v	n	s	
v	r	a	t	a
n	a	h	o	d
s	t	o	l	p
	a	d	p	

Prav so rešili: Kumar Rudolf, učenec v Ljubljani; Pustišek Mihael, davk. sluga v Kozjem; Debevec Ruša, učenka na c. kr. vladnici; Kajfež Flora, učenka v Ljubljani; Lavrin Marija, učenka III. razreda pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Grošelj Franica in Možina Albina, učenke II. mešč. razreda pri čč. uršulinkah v Ljubljani.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 7.

Na jeziku.

Prav so odgovorili: Kumar Rudolf, učenec v Ljubljani; Pustišek Mihael, davkarski sluga v Kozjem; Kajfež Flora, učenka v Ljubljani.